

[Henry Christensen.]

igen kommer med, det, som i for høj grad har været hans og den socialdemokratiske politik, er, at de har sagt: må vi så bare få flere skatter i statskassen, må vi så bare forøge statsopsparingen — og så har de ladet væsentlige af de andre faktorer i den økonomiske politik mere eller mindre uberørte.

Det er den mangel på sammenhæng i den økonomiske politik, vi ofte har måttet kritisere regeringen for, og det er nødvendigt for folketinget og regeringen at afveje disse faktorer i en indbyrdes og indre sammenhæng.

Vi må derfor appellere til den højtærede finansminister, til regeringen og til alle om forståelse for, at man forsøger at sætte ind på en bekæmpelse af årsagerne til de forskellige økonomiske sygdomme, som man ellers har nøjedes med at helbrede på.

Nu får vi altså en ny afgiftsbuket forelagt, og finansministeren vil nok høre adskillige bemærkninger om, at den i hvert fald ikke er præget af særlig fantasi. Det er i usædvanlig grad de gamle travere, man kører med en gang til. Vi har fået et forslag om at fortsætte med det, som var en ekstraordinær foranstaltning, nemlig den ekstra aktieselskabsbeskatning. Hvilken begrundelse er der for det? Hvad er virkningen heraf? Er det ikke i meget høj grad, at den opsparing, der skulle være i erhvervsvirksohederne, føres over til statsopsparingen? Hvilken økonomisk sanering er der i det omfang, det er tilfældet? Vi har igen fået forslaget om en forøgelse af benzinafgiften, som det radikale venstre hindrede i foråret; det er den afgift, om hvilken vi ved, at det er den eneste, der helt sikkert medfører forhøjelser af omkostningsniveauet og altså direkte bidrager til den fortsatte inflatoriske udvikling. Så kan man yderligere give sig til at diskutere de velkendte travere, øl og cigaretter; der er jo nogle, der mener, at netop de forhøjede ølafgifter er en af de mest velkendte længtidningsfaktorer, vi har, og er det tilfældet, er det vel også et moment, der burde indgå i den højtærede finansministers overvejelser.

Efter vor opfattelse er det afgørende spørgsmål, om man skal fortsætte med bare at pumpe flere og flere penge i statskassen og ikke rette op på alle de andre ting. Vi mener nej. Vi siger nej til en fortsættelse af

denne voldsomme skattepolitik. Vi siger nej til afgifterne, og vi mener, vi må behandle og drøfte nogle af de andre ting, der har sammenhæng hermed. Inflationen i Danmark er stærk i disse år, og hvad værre er, den er stærkere end i de lande, vi i særlig grad skal samhandle med.

Hvilke forhåbninger er der i regeringens politik? Den højtærede finansminister bygger på, at vi skal have to dyrtidsportioner igen næste år. Det er en forventning om, at inflationen altså skal fortsætte med en kraft af omkring 6 pct.s pengeforringelse også i de næste år. En regering, der på forhånd kalkulerer med dette, kan næppe være en regering, om hvem man kan tro, at den virkelig har vilje til at sætte ind på at begrænse årsagerne til denne inflatoriske udvikling. Dette moment må spille en rolle i den samlede overvejelse og bedømmelse. Når jeg erindrer finansministerens tidligere bemærkninger om inflationens højder o. s. v., synes jeg ærlig talt, at finansministeren er blevet lidt mere selvpogivende på dette område, end man skulle have ventet selv af en socialdemokratisk finansminister.

Disse afgifter bliver nu foreslået i december måned med ønsket om, at de skal gennemføres hurtigt og træde i kraft straks. Herom er der yderligere to ting at sige. Har den højtærede finansminister og regeringen ikke overvejet, hvilken meget betydelig vanskelighed man stiller store dele af erhvervslivet i ved at komme i den travleste tid på året og sige: nu skal I sætte kræfter af til at foretage vareoptællinger og lageroptællinger, hvortil kommer hele den uro, det giver omkring selve handelen, at disse forslag skal til behandling og forsøges gennemført på nuværende tidspunkt? Det er det ene.

Det andet er, at den højtærede finansminister med disse forslag har valgt at tage det standpunkt alligevel at ville søge gennemført en øjeblikkelig stramning, det, han kalder en øjeblikkelig finanspolitisk stramning. Jeg forstår, at regeringen har vaklet noget frem og tilbage i den sidste måneds tid. Den har talt på knapperne og er så altså til sidst kommet til en knap, hvor det nu skulle bære eller briste.

Det giver mig anledning til at spørge: hvilken klogskab ligger der, når alt kommer til alt, i den form for økonomisk finans-